

“Minniliga” ferðin við Teistanum 29. november:

Stutt frá eini vanlukku

-Der er ingen tvivl om, at jeg har været deltager i et drama, som har været meget, meget tæt på en katastrofe af uhyggelig dimension. Man kan undre sig over, at kaptajnen accepterede at sejle eller var han blevet forkert informeret om de faktiske vejrforhold spyr Tom Ruhrskov, yvirlækni á Suðuroyar Sjúkrahúsi og við Teistanum “minniliga” túrin mánadagin 29. november í ár.

Med baggrund i en mere eller mindre »berømt« sejlads med »Teistin« fra Thorshavn til Suderø mandag d. 29. november 1993, har jeg fundet det berettiget at fremkomme med følgende:

Idet jeg havde fået tildelt et overlægsvikariat på Suderø Sygehus i tidsrummet 29. november til 10. december, tiltrådte jeg rejsen med megen fortrolighed, da det var 5. gang, jeg skulle afsted.

Jeg ankom med bussen fra Vagar til Thorshavn planmæssigt kl. 14 og forude ventede således 3 1/2 time, inden »Teistin« sejlede kl. 17.30. Ventetiden blev fordrevet med en gåtur i selve Thorshavn, hvor jeg bemærkede, at det blæste temmelig meget.

Indimellem var det ikke nemt at holde balancen p.g.a. de voldsomme kastevinde.

Jeg erindrede, at kaptajnen på Mærsk Air på et tidspunkt havde gjort opmærksom på, at vinden over Færøerne var syd-øst. En information som jeg senere skulle komme til at forstå betydningen af.

Kl. 17 gik jeg ombord i »Teistin«. Forinden havde jeg bemærket, at selvom »Teistin«

lå godt og grundigt fortøjret til kajen, vippede og vuggede den meget.

Der var planmæssig afgang kl. 17.30, og jeg indtog straks min sædvanlige plads i cafeteriaet fortil, helt ude i siden, hvor det var tilladt at ryge.

Der var ca. 50 mennesker ombord, omkring 10 personbiler og en enkelt lastbil med anhænger.

Jeg stoppede min pipe og iagttag, hvorledes lysene fra Thorshavn blev mindre og mindre. Da vi havde passeret havneindløbet og nået ud i rum sø, begyndte skibet at vippe mere end »bare lige«. Jeg havde ikke lyst til at ryge pipe længere og følte situationen lidt anspændt.

Så begyndte de første søer for alvor at gøre sig gældende. Der hvor jeg sad, var vi 8 personer, hvoraf mindst 4 havde det rigtig dårligt. Lykkeligvis var jeg endnu ikke søsyg.

»Teistin« gængede nu rigtig meget i begge planer og krængede indimellem faretruende fra side til side.

Kaptajnen bad nu over højtaleren passagererne om at få fat i deres bagage, og sørge for

at holde fast i den.

Kort tid efter rutschede min kuffert fra den ene side af lo-kalet til den anden. Jeg rejste mig for at få fat i min kuffert kun blot for at konstatere, at det var umuligt at stå oprejst på gulvet. Jeg fik hentet min kuffert, og fik den bragt tilbage til min plads kravende på alle 4.

Herefter lød et kæmpebrag. Der gik en rude i cafeteriaet og al porcelæn, glas, sodavandsflasker og ølflasker blev smadret. Søgangen var nu så voldsom, at man skulle holde godt fast. Således anbragte jeg min kuffert mellem mine lår, satte mig ovenpå min medbragte håndbagage og rulamsfrakke, mens mine hænder klamrede sig til bordkanten. Heldigvis var bordet boliet fast i gulvet.

Der var ikke antydning af panik ombord eller tilløb til samme. Eller sagt på en anden måde: aldrig har så få talt så lidt om en så alvorlig situation.

En matros kæmpede sig en enkelt gang igennem cafeteriaet formentlig, for at danne sig et indtryk af situationen.

Jeg var stadig ikke søsyg, men jeg var begyndt at blive

meget, meget bange. Bedre blev det ikke, da højtaleren begyndte at spille orgelmusik og salmesang.

Vi havde sejlet 1 1/2 time, da kaptajnen opfordrede bilejerne om at komme ned på bildekkeet for at fastgøre bilerne.

I mellemtiden ville »Teistin« ligge underdrejet, og noget kunne tyde på, at dette var helt rigtigt. Da jeg så ud af vinduet, flyttede skibet sig overhovedet ikke. Løvrigt var Atlanterhavet lige udenfor mit cafeteria-vindue. Der var ganske enkelt ingen havoverflade, bølgerne var 5-6 meter høje.

Angstens sved sprang på min pande. Fik det her mon nogensinde ende? På et tidspunkt var dønningerne og søgangen så kraftig, at jeg tænkte på, hvor redningsvestene var beliggende.

I det tilfælde, at »Teistin« gik ned, var jeg fast besluttet på, ikke at tage min rulampels på, for den ville jo blot trække mig ned. Resten af bagagen incl. mine penge var jeg fuldstændig ligeglad med.

Vi havde sejlet i 2 timer og skulle nu være i Tverå, men alt »derude« var et stort bælgragende mørke. Ikke for ingenting

sortladne hav.

Indimellem virkede det som om kaptajnen drejede skibet, og jeg troede, at nu var vi ved at gå ind i fjorden. Men nej.

Min drejefornemmelse må have været kaptajnens evindelige forsøg på at rette skibet op på den rette kurs.

Der var stadig voldsom søgang. Kaskader af vand slog ind over de forreste store ruder lige under kommandobroen.

Skibet krængede til tider så voldsomt over, at jeg på det nærmeste sad fastnaglet i hjørnet, og jeg spurgte mig selv, om skibet overhovedet kunne rettes op?

Efterhånden rundede vi pynten ved indgangen til fjorden, og vi fik den sidste voldsomme søgang.

Nu kunne jeg skimte de første lys inde på kysten, og samtidig blev sejlladsen af en sådan karakter, at man kunne rejse sig og stå på benene.

En utrolig glæde og taknemlighed kom over mig, og jeg følte, at jeg havde overvundet noget uovervindeligt. Noget ubeskriveligt. Kl. 22 lagde »Teistin« til ved kajen i Tverå, vi havde altså været 4 1/2 time undervejs. Det må dog sige noget om kræfterne, når sejltiden under normale omstændigheder er berammet til 2 timer. Det var stadig en forrygende orkan, havet piskede indover kajen og traktordækkene, der fungerede som »stødpuder«, dansede can-can op og ned.

Da skibet lå fast fortøjret ved kajen, blev den store klap bagtil slået ud og jeg løb i land.

Det styrtregnede, der var ingen bus eller taxi, kun en del privatbiler, som skulle samle de sidste forkomne rester op af søsyge familiemedlemmer.

På nuværende tidspunkt var jeg fuldstændig ligeglad med regn og orkan. Jeg traskede op til sygehuset, gik ind, fik nøglen til min lejlighed, låste mig ind og pakkede min

bagage ud. Efter at have sundet mig lidt gik jeg i seng, men jeg sejlede videre, mens orkanen udenfor hamrede videre mod mit vindue. Jeg faldt først i søvn omkring kl. 2, da orkanen løjede af.

Efterfølgende har jeg erfaret, at en redningsbåd tilhørende »Teistin« havde revet sig løs og var blevet fundet på een af de andre søer.

Desuden skal en matros, som var med på turen, have udtalt, at i de 10 år han har sejlet med »Teistin«, har han aldrig oplevet noget lignende.

Desuden skal skibet indimellem have krænget over i en vinkel på i hvertfald 45 grader. Ikke underligt, at man har følt situationen temmelig sammenpresset såvel fysisk som psykisk.

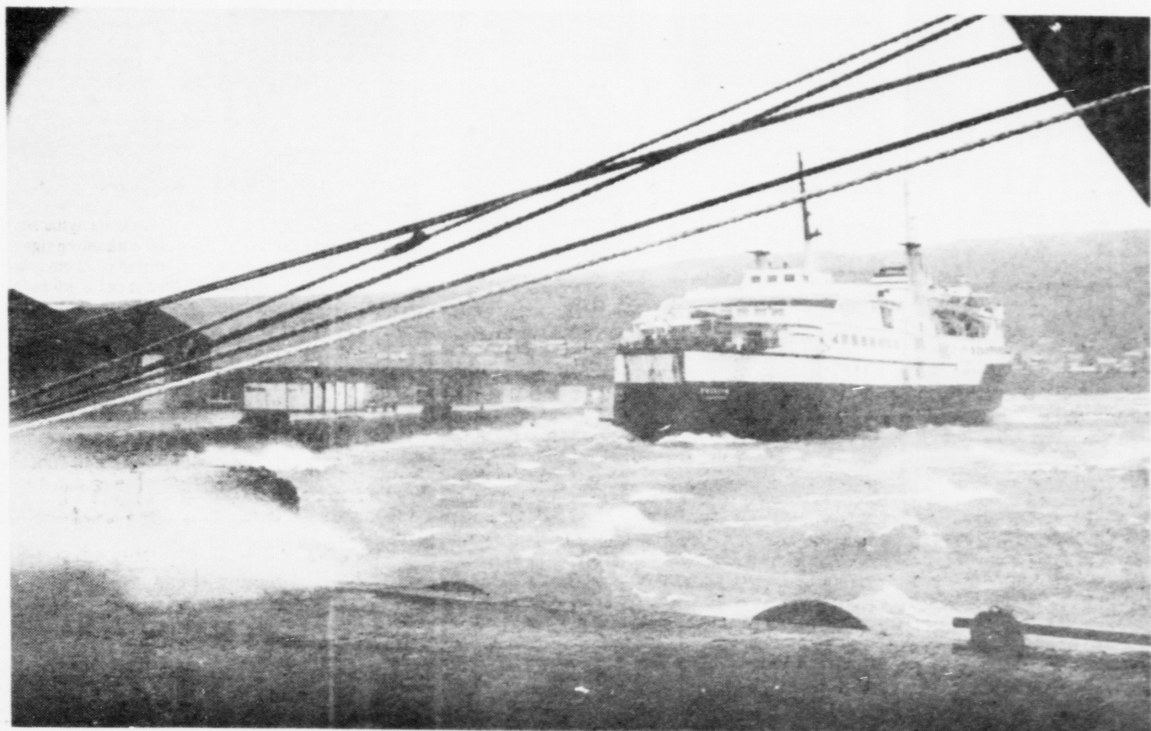
Man kan undre sig over, at kaptajnen accepterede at sejle, eller var han blevet forkert informeret om de faktiske vejrforhold? Det kunne være interessant at få oplyst, hvorledes vejrforholdene har været på strækningen Thorshavn-Suderø i de sidste 5 år, specielt vinterhalvåret regnet fra oktober til 1. april.

Med baggrund i de aktuelle problemer omkring den fortsatte funktion af de 3 sygehuse på Færøerne skal man ikke undlade at gøre opmærksom på, at en patienttransport under de ovenfor givne omstændigheder ville have været overordentligt ansvarsfuld og et evt. medfølgende læge/plejepersonale ville have været helt og aldeles uanvendeligt.

Der er ingen tvivl om, at jeg har været deltager i et drama, som har været meget, meget tæt på en katastrofe af uhyggelig dimension. Alligevel har oplevelsen ikke forårsaget, at jeg ikke tør sejle mere. Tværtimod.

Det skal fortsat være mig en stor glæde at komme til Suderø Sygehus. Sejlturen har til fulde givet mig indblik i, hvilke enorme kræfter, der vejrmæssigt udspringer sig omkring Færøerne - 1600 km fra Danmark. Jeg føler det derfor heller ikke umagen værd fremover, at om tale de storme, som fra tid til anden raser i Danmark.

Tom Ruhrskov
Hasselvænget 19
4300 Holbæk

NINTENDO

(v/spæll)

999,-

FØROYA TELDUBUÐ
Dr. Jakobsensgøta 16
Tlf. 16010